

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/5/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718200238
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2718200238.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpeného advokátom: JUDr. Ján Šoltés, so sídlom Mýtňa 48, Bratislava, proti žalovanej: B. C., nar. XX. K. XXXX, trvale pobytom X. XXXX/XX, N., o zaplatenie 5.535,69 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 24. októbra 2019 č.k. 5Csp/16/2018-81 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania r u š í a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.259,11 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 3.521,66 eur od 5. marca 2015 do 6. apríla 2016, zo sumy 3.477,38 eur od 7. apríla 2016 do 19. apríla 2016, zo sumy 3.454,73 eur od 20. apríla 2016 do 29. apríla 2016, zo sumy 3.387,11 eur od 30. apríla 2016 do 19. mája 2016, zo sumy 3.287,11 eur od 20. mája 2016 do 26. júla 2017, zo sumy 3.259,11 eur od 27. júla 2017 až do zaplatenia, a to všetko v pravidelných mesačných splátkach po 100,- eur mesačne, splatných vždy do posledného dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia; výrokom II. vo zvyšku žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania vo výške 18%. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanovením § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1, 2 z.č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 písm. b) z.č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení do 30. apríla 2014 (ďalej len „ZoSÚ“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi pôvodným žalobcom a žalovanou vznikol dňa 27. júna 2013 záväzkový vzťah zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 005193511240613, pričom uzatvorená zmluva je zmluvou spotrebiteľskou, kde na jednej strane vystupuje fyzická osoba spotrebiteľ, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Na základe zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6.000,- eur s výškou úrokovej sadzba 17,90% a v zmluve bola uvedená lehota splatnosti 120 mesiacov, druh úrokovej sadzby fixná počas celej lehoty splatnosti, čerpanie úveru jednorazovo dňa 27. júna 2013, celkový počet splátok 120, dátum prvej anuitnej splátky 25. júla 2013, dátum poslednej anuitnej splátky 25. júna 2023, doba trvania úverovej zmluvy do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa zmluvy, výška úrokovej sadzby 17,9%, mesačná anuitná splátka 107,62 eur, z toho mesačná splátka poistného 0,- eur, spotrebný úver bol určený na splatenie zostatku spotrebiteľských úverov poskytnutých spoločnosťou Poštová banka, a.s., výška zostatku úveru 900,- eur. Zmluva obsahovala RPMN 20,08%, priemernú RPMN 19,47%, celkové náklady dlžníka 7.033,79 eur, výšku poplatku za poskytnutie úveru 120,- eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v súvislosti s poskytnutým úverom 13.033,79 eur. Súd prvej inštancie preskúmal zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského

úveru z pohľadu náležitostí, ktoré má zmluva podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ a zistil, že zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Dodal, že zo zmluvy síce vyplýva výška jednotlivých splátok, výslovne je však uvedené, že každá splátka zahŕňa istinu, úrok a poplatky, ale nie je zrejmé, akú časť týchto nárokov jednotlivá splátka obsahuje, pričom pre určenie práv a povinností zmluvných strán z uzatvorenej zmluvy je nevyhnutné vedieť, koľko dlžník v jednotlivých splátkach plní na istinu, osobitne na úrok a osobitne na poplatky. Žalobca jednotlivé splátky nešpecifikoval a ani z ostatných zmluvných podmienok nevyplýva spôsob splácania úrokov a poplatkov. Dôvodil, že neuvedením takýchto informácií je spotrebiteľ - dlžník zavádzaný a neuvedomuje si následok dohodnutého úroku z hľadiska jeho splácania. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s priamou aplikáciou rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. novembra 2016 v právnej veci C 42/15, Home Credit, a.s. c/a Klára Bírová na tento prípad, mal za to, že nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. Vzhľadom na chýbajúcu náležitosť zmluvy považoval zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ č. 005193511240613 z 27. júna 2013 za platnú, avšak úver považoval v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov. Mal za preukázané, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 6.000,- eur, z ktorého uhradila sumu 2.740,89 eur a rozdiel medzi poskytnutou pôžičkou a sumou uhradenou predstavuje 3.259,11 eur, ktorú sumu uložil zaplatiť žalovanej a vo zvyšku žalobu zamietol. Vzhľadom k tomu, že žalovaná svoj dlh nezaplatila riadne a včas, vzniklo žalobcovi právo na zákonné úroky z omeškania, ktoré mu priznal vo výške 5,05% ročne v súlade s § 517 OZ v spojení s ustanovením § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalovanej uložil povinnosť splácať pohľadávku v splátkach vo výške 100,- eur mesačne, keďže žalovaná vyjadrila, že by bola schopná uhradiť pohľadávku v splátkach, jej zárobok je mesačne okolo 550 až 600,- eur, nemá žiadnu vyživovaciu povinnosť, býva v byte s rodičmi, za rodičov uhrádza hypotéku 80,- eur mesačne a za primeranú považuje výšku splátka 100,- eur mesačne s tým, že takýmto povolením splácania dlhu nebudú ohrozené práva žalobcu a výška je primeraná i vzhľadom na osobu žalobcu a výšku priznanej sumy. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalobcovi priznal podľa pomeru jeho úspechu vo veci nárok na náhradu trov konania v rozsahu 18%.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie voči výroku II., ktorým súd prvej inštancie vo zvyšku zamietol žalobu a v súvisiacom výroku III. o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2.276,58 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 eur zo sumy 2.170,36 eur od 5. marca 2015 do zaplataenia a to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň aby priznal žalobcovi náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu. Dôvodil, že právny názor súdu prvej inštancie nie je správny v tom, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Má za to, že nerozloženie úverových splátok na jej jednotlivé zložky, t.j. splátku istiny, úrokov a poplatkov je v rozpore s článkom 10 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES ako právne záväzným aktom Európskeho spoločenstva, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť pred zákonom a zároveň je aj v rozpore s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9. novembra 2016 v právnej veci C 42/15, Home Credit, a.s. c/a Klára Bírová, ktorým sú slovenské súdy viazané. Dodal, že súd prvej inštancie bol povinný prihliadať pri svojom rozhodovaní prednostne na tento rozsudok, keďže má prednosť pred zákonom o spotrebiteľských úveroch. Rozloženie splátok v členení na istinu, úrok a poplatky priamo v základných náležitostiach úverovej zmluvy predstavuje rozpor s požiadavkou stručnosti, prehľadnosti, určitosti a zrozumiteľnosti základných náležitostí úverovej zmluvy ako právneho úkonu. Neexistuje racionálny dôvod, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť v hlavných zmluvných dojednaniach zložitejšia ako napríklad zmluva o úvere uzatvorená podľa obchodného zákonníka. Poukázal, že Súdny dvor Európskej únie v prejudiciálnom konaní C-42/2015 začatom na návrh Okresného súdu Dunajská Streda rozsudkom z 9. novembra 2016, rozhodol aj o práve členského štátu vnútroštátnou úpravou rozšíriť obligatórne náležitosti úverovej zmluvy nad rámec Smernice 2008/48/ES ako aj jeho právo zákonom sankcionovať absenciu niektorej z náležitostí úverovej zmluvy tak, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Súdny dvor EÚ rozhodol tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Ustanovenie článku 10 ods. 2 písm. u) Smernice 2008/48/ES sa nemá vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej Smernice. Článok sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Súdny dvor Európskej únie rozhodol,

že ustanovenie § 4 ods. 1 písm. i) z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (súčasný § 9 ods. 2 písm. k) z.č. 129/2010 Z.z.) je v rozpore so smernicou 2008/48/ES, t.j. záväzným prameňom práva. Vylúčil oprávnenosť sankcie straty nároku na úroky a poplatky v prípade, že úverová zmluva neobsahuje rozdelenie úverov splátky na jednotlivé zložky, t.j. na časť istiny, časť úrokov a časť poplatkov, podľa vnútroštátneho práva, keďže nejde o obligatórnu náležitosť úverovej zmluvy v zmysle smernice 2008/48/ES a tak ani o takú náležitosť, ktorej absencia by bola spôsobilá spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Dodal, že právny predchodca žalobcu neporušil žiadne povinnosti a preto vznikol nárok aj na zaplatenie zmluvne dojednaných úrokov, ako i odplaty poskytnutého úveru. Zároveň poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/2012 z 27. marca 2014, podľa ktorého tvrdosť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušení. Podporne odkázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/284/2017 a sp. zn. 15Co/225/2017 ako i na uznesenie NS SR sp. zn. 3 Cdo/146/2017 z 22. februára 2018, ktorým je vyslovený právny názor súdom prvej inštancie prekonaný. Dodal, že správnym by bol postup, ktorým by súd prvej inštancie vyhovel v celom rozsahu.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

5. Predmetom odvolacieho konania bolo v danom prípade posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu vo zvyšku zamietol, vychádzajúc zo záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Odvolateľ o.i. namietal, že nie sú dané žiadne právne relevantné dôvody, ktoré by spôsobili bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru na základe úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami a súd bez opory v objektívne zistenom skutkovom stave žalobu žalobcu bezdôvodne zamietol.

6. Odvolací súd je názoru (ako už opakovane vo svojich rozhodnutiach uviedol senát 10Co, napr. v uznesení z 18. decembra 2019, sp. zn. 10Co/258/2018), že súd prvej inštancie správne konštatoval, v zmysle záverov predchádzajúcej súdnej praxe, že predmetná obligatórna náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy predstavuje údaj dôležitý pre spotrebiteľa, keďže pomáha spoznať, ako konkrétne budú náklady spojené so spotrebiteľským úverom uhrádzané. ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy nad rámec smernice (Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k tejto smernici) požadoval rozčlenenie splátky. Z podnetu Krajského súdu v Prešove na zaujatie Stanoviska občianskoprávného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) k predmetnej spornej otázke je zrejmé, že ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, bola podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015. Až uznesením NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 došlo k vyjadreniu odlišného právneho názoru v danej otázke s argumentáciou, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že zákon členenie splátky nepožaduje. S poukazom na článok 2 CSP, vyjadrujúci ústavný princíp právnej istoty, ako aj ustanovenie § 220 ods. 3 CSP, odklon od posledného, a to odlišného rozhodnutia NS SR, odvolací súd (v danom senáte) vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach zdôvodňoval tým, že konflikt medzi smernicou a vnútroštátnym zákonom (ktorý vyplýva aj z označeného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie C-42/15) nie je možno riešiť priznaním priameho účinku tejto smernice, ktorá je záväzná len pre štát a jej priamy účinok medzi jednotlivcami je vylúčený. Ani dostupnými interpretačnými metódami však nebolo možné poskytnúť nepriamy účinok úijnému právu (napriek povinnosti eurokonformného výkladu podľa článku 288 ZfEÚ, Zmluva o fungovaní Európskej únie, Úradný vestník 2012/C 326/01). Nejednalo by sa tak o interpretačnú metódu contra verba legis („kedy v rámci možných výkladových metód sa hľadá a prijíma taký výklad, ktorý umožňuje uplatnenie

nepriameho účinku pri zachovaní účelu zákona a slová zákona ustupujú do úzadia“), ale o výklad contra legem, keďže by ním došlo k popretiu predmetného ustanovenia, t. j. k povinnosti neaplikovať ho. Takýto postup by bol v rozpore s princípom právnej istoty vyplývajúcim z článku 1 ods. 1 Ústavy SR (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), vzhľadom na jednoznačnosť úmyslu zákonodarcu, vyplývajúceho z dôvodovej správy, teda účel právnej normy, ako aj jeho explicitné vyjadrenie v legislatívnom texte. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach (III. ÚS 341/07, III. ÚS 212/2011) už konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu (porov. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 179/2013).

7. Podľa prelomového rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSŤ, s.r.o., zo dňa 5. septembra 2019, však článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. Vzhľadom na uvedené závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Takýto výklad sa má uplatniť aj na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia, ako aj pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy (zákon č. 279/2017 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z.), vykonanej s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.

8. Z dôvodu, že prejednávaná otázka nebola vyjadrená v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR, ako ani senát najvyššieho súdu, ktorý dospel pri svojom neskoršom rozhodovaní k odlišnému právnemu názoru, ktorý už bol vyjadrený v (nepublikovanom) rozhodnutí iného senátu najvyššieho súdu, nepostúpil vec na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu a s prihliadnutím na precedenčnú záväznosť rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie, legitímne nemožno očakávať konkurujúcu právnu úvahu najvyššej súdnej inštancie SR v rámci všeobecnej sústavy súdov. Je potrebné preto konštatovať zmenu okolností podstatných pre pôsobenie právnej normy dotvorenej judikatúrou. Bol tak poskytnutý dostatočný základ pre zmenu právneho názoru vnútroštátnych súdov, teda aj odvolacieho súdu. So zreteľom na uvedené závery, právny názor, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere absenciou rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase jej uzavretia, už nebolo možné považovať za správny. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o., je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej authority s týmto rozhodnutím.

9. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

10. Odvolaciemu súdu nezostalo iné než konštatovať pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v nesprávnej aplikácii práva na zistený skutkový stav, keďže súd prvej inštancie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (27. júna 2013) nesprávne interpretoval a aplikoval a tiež ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (27. júna 2013).

11. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keďže nebolo účelné nahradiť dokazovanie pred súdom prvej inštancie odvolacím súdom, ktorého podstata činnosti spočíva v prieskume rozhodovacej činnosti súdu nižšej inštancie, ktorú však nemôže nahrádzať.

12. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú význam pre rozhodnutie o odvolaní (porovnaj rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS 78/05), odvolací súd sa preto už ďalšími odvolacími námietkami nezaoberal.

13. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, tak bude v ďalšom konaní postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobkyne v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Skutkové tvrdenia žalujúcej strany sú prostriedkami procesného útoku a skutkové tvrdenia žalovanej strany sú prostriedkami procesnej obrany (§ 149 CSP). Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti, pričom z ustanovenia § 151 CSP vyplýva procesná sankcia za nesplnenie procesnej povinnosti (§ 151 CSP). Súd prvej inštancie na základe vyhodnotenia splnenia procesnej povinnosti strán konania, podľa § 150 a § 151 CSP, posúdi spornosť skutkových tvrdení strán, s vyvedením dôsledkov nesplnenia procesnej povinnosti. Ak súd prvej inštancie dospeje k záveru o potrebe korekcie následku nesplnenia procesnej povinnosti (CSP upravuje civilný proces v materiálnom poňatí, teda v zmysle zásady spravodlivej a účinnej ochrany práv podľa čl. 2 CSP), svoj postup odôvodní v uvedenom smere. Pri vykonávaní dokazovania bude súd prvej inštancie okrem prejednacej zásady a zásady kontradiktórnosti konania, aplikovať i zásadu predvídateľnosti postupu súdu ako i prihliadať na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.). Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo určité a presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobcu, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07). Pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi Smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOSŤ s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdny dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle Smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuvedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

14. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).